

L'escenari de Ilauna Peter a l'hivern

Francesc M. Rotger

Probablement no és una gran pel·lícula, de fet no em va entusiasmar, i la candidatura (enèsima) de Peter O'Toole a l'Oscar (tampoc no l'hivernaren donar aquesta vegada; com ja és tradició a Hollywood) feia oloreta d'homenatge, ara que ja és un senyor gran. Així i tot, *Venus*, de Roger Mitchell, sí que és un d'aquests llargmetratges que destil·la estimació per l'ofici teatral. Aquests vells actors, aquest vell Peter O'Toole (qui fou Lawrence d'Aràbia, qui fou Enric Plantagenet a *Becket* i a *El león en invierno*, aquí amb Katharine Hepburn com a Elionor d'Aquitània) recitant Shakespeare enmig d'un parc, desprenen amor pels escenaris. Per cert: la Venus del títol, dit sia per a aquells que no han vist la pel·lícula (la majoria; ja que no va aguantar gaire temps, em sembla, a les nostres cartelleres), és la *Venus del mirall*, del sevillà Velázquez, que s'exhibeix a Londres.

Ja que parlem de pintors: un d'ells, d'imaginari (Juan Pablo Castel), és el personatge protagonista de la novel·la emblemàtica d'Ernesto Sábato, *El túnel*. Si no estic equivocat, aquesta història ha estat transformada tres vegades en pel·lícula. La més recent, ara fa exactament vint anys, el 1987, a càrrec d'Antonio Drove, amb una parella d'actors estrangers: Peter Weller (*Robocop*) i Jane Seymour (qui per cert, fa temps, visità Mallorca, per al rodatge d'una biografia d'Onassis). Ara, en versió teatral, ens arribava a la programació de l'Auditori, encapçalada per un extraordinari intèrpret, Héctor Alterio (i

pare d'intèrprets: Malena i Ernesto). Un altre pintor, aquest històric, Pablo Picasso, surt en persona (encarnat per un altre actor excel·lent: José Sacristán) a la peça dramàtica titulada, justament, *Un Picasso*, en aquest cas als teatres municipals de Palma. La veritat és que no record ara mateix gaires produccions cinematogràfiques sobre l'artista de Màlaga, llevat del documental *El misteri Picasso*, d'Henri Georges Clouzot, i de l'oblidable *Oblidar Picasso*, de James Ivory (tot i la presència d'Anthony Hopkins). Pel que fa al teatre, amb anterioritat: la tòpica *Picasso andaluz*, de La Cuadra de Sevilla. També dibuixava Federico García Lorca, constantment revisitat pel cinema, i ara per la companyia mallorquina Elàstic Nou amb la seva *Rosa Mutabile*.

Parlem encara una mica més de les relacions entre teatre i cinema. Carol López, dramaturga i directora, que l'any passat triomfà al Teatre del Mar amb *V.O.S.* (títol cinematogràfic per a un muntatge estructurat com a una filmació), es reafirma en la seva passió pel cinema amb *Last chance*, espectacle presentat a Mallorca no fa gaire, al Teatre d'Artà, i al qual les pel·lícules resulten, un altre pic, un dels seus aspectes bàsics. A l'extrem oposat d'aquesta complexa relació, un autor i una actriu de teatre, a un país controlat per una dictadura (la República Democràtica Alemanya), componen part fonamental de *La vida dels altres*, de Florian Henckel von Donnersmarck, recent Oscar a la millor producció de parla no anglesa. ■

Venus